

Cuvântul lui Dumnezeu la Soborul Sfântului Ioan Botezătorul

Acum, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, dacă am ridicat la cer praznicul de Bobotează, spre mărturie înaintea Tatălui că am fost cu voi aici în bucurie sfântă, și că voi ați fost cu Mine cu jertfa mâinilor și cu masă de praznic sfânt apoi, ne odihnim acum de osteneala cea pentru sărbătoare și ne așezăm în lucrare de cuvânt, ca să grăim și să punem în carte învățătură de sus pentru poporul care se adună lângă Mine și lângă voi în sărbători la izvor, căci trebuie povățuit și tot povățuit acest popor care umblă după Mine, iar Eu trebuie să-i spun că nu numai cu pasul trupului se umblă după Dumnezeu, ci cu pașii vieții, spre mărirea lui Dumnezeu, spre bucuria Domnului, că nu este mai mare mărire dată de om lui Dumnezeu ca și aceea de a-I fi Domnului bucurie cu viața sa, cu asemănarea sa cu El pe pământ, spre folosul oamenilor fără de cale sub pașii lor, dar care văd mersul cel sfânt al fiilor lui Dumnezeu luminând calea pe care merg, iar această minune atrage omul, fiilor, atrage văzând și înțelegând și simțind apoi în inimă foc și dor de viață vie, așa cum fiii lui Dumnezeu au în ei și în îndeletnicirile lor de zi cu zi, spre slava Mea cu ei pe pământ, fiilor.

Îi chem la masa Mea de cuvânt, îi chem și azi pe cei ce M-au însoțit aici, la praznicul de Bobotează, măi fiilor. O, îi chemăm și pe ei cu Noi în sfatul cel de azi pentru poporul cuvântului Meu, masă din care pot lua și cei ce Îl iubesc, și cei ce nu știu cum să-L iubească pe Domnul cu îndeletnicirile vieții lor.

Veniți, fiilor, cu Mine la masă de cuvânt! Vă trimit carte cu grăirea Mea de azi pentru voi. Ioan, nașul Meu de botez, vă pune și el pe masă învățătură sfântă de ziua lui de sobor între sfinți lângă ziua Mea de botez, dacă el M-a botezat acum două mii de ani în apa Iordanului, că Mi-am plecat capul sub mâna lui ca să știe toți cei care se vor creștini să fie, să știe ei că au nevoie de învățător, de îndrumător, de botezător, de călăuză au nevoie pentru viața lor dacă vor să fie ai lui Hristos pe pământ cât stau, iar cel ce voiește să fie creștin, aceasta trebuie să știe, să aibă pe cineva care să-i numere pașii vieții, și căruia să-i poarte recunoștință cu aplecare și să-l primească oricând acela voiește să-i sfințească tot mai mult viața și toate cele tainice ale sufletului.

O, fiilor, grăirea cea de la masă în ziua ce a trecut a fost bucuria cea așteptată de cei din cer, care așteaptă pe poporul acestui cuvânt să aibă duhul înțelegerii pentru iubirea de Dumnezeu, pentru urmarea lui Hristos, fiilor. Iubirea de Dumnezeu cere credincioșie prin lepădare de sine, și trebuie să știe cei ce se vor creștini iubiți de Dumnezeu că nu ei trebuie să-L iubească pe Domnul, ci Domnul trebuie să-i iubească pe ei, și aceia sunt cei iubiți de Mine, fiilor, și sunt cei ce au lepădare de sine, și pe care Eu Mă bizui cu lucrările Mele și îi iubesc pe ei pentru dăruirea lor toată, pentru credincioșia lor, fiilor. Cei ce nu au lepădare de sine pentru ca să poată fi creștini cu folos pentru Dumnezeu, aceia își păstrează loruși multe, și acestea multe ale lor sunt piedici în calea lor spre Domnul, chiar dacă au ca lucru al vieții lor îndeletniciri sfinte, dar acestea pot fi umbrite de moravuri necreștinești, de dorințe vătămătoare de suflet și de multe alte obiceiuri ale firii, și mai ales de prietenia cu lumea, fiilor, și de asemănarea lor cu ea.

Ca să aibă creștinul preț mare pentru cei de pe pământ și pentru cei din cer, el trebuie să dovedească o față sfântă pe chipul lui prin îndeletnicirile lui, și trebuie să-L aibă pe Domnul în el cu fața Sa cea plină de viață din cer, aspru să fie pentru sine și dulce pentru Domnul și cu Domnul. O, și cum este creștinul aspru cu sine însuși, fiilor? Un așa creștin nu-și caută întâietate, ci se depășește pe sine mereu, mereu, ca să se aibă pentru cei din jurul lui și ca să-și simtă viața bucurându-i pe semenii și făcându-le binele cel folositor sufletului lor. Tot timpul el este gata pentru tot ce înseamnă Dumnezeu și frații, pentru toate câte merg la cer pe această cale, care se cheamă

lepădarea de sine, calea pe care i-am spus-o Eu omului s-o ia pentru el ca să Mă poată urma. Un așa creștin e gata în toată clipa să spună: *aici sunt, Doamne, și gata sunt să-mi dau viața, să fiu folosit cu viața mea pentru viața Ta, și a fiilor Tăi, care Ți-au dat viața lor Ție, slujindu-Ți în toate și mereu.*

O, creștine, creștine, să nu te măsoari tu, să nu te crezi că ești așa, chiar dacă așa faci. Te pot paște apoi pretenții de la ceilalți, nemulțumiri de cum sunt ei cu tine, trufia te poate doborî când nu te aștepți. Și iată, nu uitați, fiilor dăruți Domnului, nu uitați că vă trebuie pe cineva de care să ascultați tot timpul pentru umilința voastră, măi fiilor, căci Adam s-a dovedit îndărătnic când a dat de peste el pe Domnul, pe Cel Care îi era Povătuitor, și peste Care Adam nu trebuia să treacă, o, nu trebuia, ca să nu moară el.

O, iată, cum se moare când se moare, când creștinul cade de pe calea cea cu lepădare de sine pentru ea! Eu am spus răspicat: să vină după Mine numai cei care au puterea să se lepede de sine pentru purtarea crucii, iar altfel nu vine nimeni la Mine dintre cei ce pornesc să vină, dar ei de fapt nu vin, nu vin, fiindcă nu știu calea, căci Eu sunt Calea, iar Eu am lepădare de sine, că am părăsit cerul, nu numai pe Mine Însumi, și am venit după om ca să Mă arăt și ca să fie și omul ca Mine când Mă vede cum sunt, și ca să poată el apoi să fie pe cale cu Mine după adevăr.

O, se face curățenie pe calea Mea mereu, mereu, și cad de pe ea cei ce nu au ales pentru ei lepădarea de sine venind după Mine, și este Ioan Botezătorul cel care a arătat cu cuvântul felul cum se curăță calea Mea de cei ce merg pe ea, dar nu seamănă cu Mine prin îndeletnicirile lor, căci sfinte îndeletniciri trebuie să aibă cei ce sunt ai Mei.

Acum, hai, ucenicule sfânt, așează-te în cartea Mea și arată-le calea și spune-le așa cum le-ai spus celor de atunci, care mergeau spre tine pentru botez. Tu ești cel ce Mi-ai deschis calea spre oameni și Mi-ai făcut cunoscută obârșia. Hai, e praznic de Bobotează și suntem unul lângă altul cu amintirea arătării Noastre la Iordan. Duhul Sfânt Se face glasul Meu și al tău în zilele Noastre de Bobotează, ale Arătării Noastre în lucrul cel pentru care am venit născuți pe pământ. Amin.

— *O, slavă Ție, Învățătorul meu, Mielușul Tatălui și dulce Păstor! Umilința Ta s-a arătat mare de tot pe pământ, Doamne. Cu ea Te-ai arătat că Tu ești Dumnezeu, Făcătorul omului. Umilința a fost cea care ne-a aplecat unul în fața celuilalt când ne-am întâlnit la Iordan. Le-am spus celor de atunci mărturisirea mea despre Tine: «Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică pe umerii Săi păcatele lumii, și v-am spus că vine după mine un Om Care este înaintea mea, căci era înainte de mine, iar eu am venit să botez cu apă pentru ca El să fie făcut cunoscut în Israel, și am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El, așa cum mi-a spus Cel ce m-a trimis să botez, și mi-a spus: „Acela peste Care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, El este Cel ce botează cu Duhul Sfânt, El este Fiul lui Dumnezeu”».*

O, Doamne, o, Doamne, am arătat cu cuvântul felul cum Tu Îți cureți calea pe care vii. Se face curățenie pe calea Ta mereu, căci eu am vestit atunci și am spus când am văzut dintre farisei și saducheii că vin spre botez, și le-am spus lor: «O, pui de năpârci, cine v-a îndemnat pe voi să fugiți de mânia ce va să vină? Mergeți și faceți roade vrednice de pocăință, și nu mai ziceți în voi că aveți ca tată pe Avraam. O, pocăiți-vă, căci Domnul poate face și din pietrele acestea neamul lui Avraam, și, fiți atenți, secură a și fost înfiptă la rădăcina pomilor. Așa că orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc. Iar dacă eu vă botez cu apă spre pocăință, iată-L, vine după mine Cel ce este mai puternic decât mine, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc, El este Cel ce are lopata în mână Sa curățindu-Și desăvârșit aria. El Își va strânge grâul în grânar, dar pleava cea din grâu o va arde într-un foc care nu se stinge».

O, Doamne, tot așa lucrezi Tu și azi, și ai lopata în mână și-Ți cureți calea și ogorul, și cad de pe cale cei ce n-au ales pentru ei lepădare de sine dacă au venit spre Tine, că sfinte îndeletniciri trebuie să aibă cei ce sunt și rămân ai Tăi, căci Tu Te uiți la rod, Doamne, el este cel ce apropie sau depărtează pe cei ce vin să meargă pe cale cu Tine și cu ai Tăi. În puține cuvinte am

spus și atunci tot ce trebuie să audă cei ce rămân sau cei ce pleacă sau cei ce dau să vină pe calea Ta, și care au păcat că știu și că nu iau hotărârea să-și salveze viața cea de veci, de stau ei nepăsători de ceea ce va fi să fie cu ei: ori slava, ori rușinea lor. Ce poate să-l salveze pe cel ce voiește să rămână cu Tine? O, rugăciunea îl poate salva, statul lui cu Domnul prin rugăciune sfântă, clipele de întâlnire cu Domnul și cu sfinții, și vorbirea Ta cu el, cu cei mulți ca el, de care ei au atâta așteptare, au atâta nevoie de cei din cer pentru cele cerești peste viața lor cu Domnul pe pământ. Eu am spus și atunci, și spun și acum celor ce caută salvare: Pocățiți-vă, le spun lor!

O, mergi la doctor, creștine, mergi pentru pocăință, mergi și te arată și aruncă în foc păcatele tale, ca să nu rămâi pleava care va fi aruncată într-un foc care nu se stinge. Îți trebuie doctor duhovnicesc la care să mergi cu păcatele tale dacă ți le învinuiești. Dar mai mare doctor pentru tine este cel ce-ți spune el păcatele tale, și care vindecă pe dinăuntru sufletul și trupul tău. Iată, cel ce apasă pe păcatele tale este vindecătorul tău, iar cel ce te batjocorește și te defăimează cu duh de judecată, acela te face mucenic, face ceea ce tu nu-ți poți face, iar tu roagă-te să-ți fie Domnul milos și iertător ție, că ai nevoie de înviere, omule creștin. O, nu deschide gura ca să te ascunzi în tine și să pari nepăcătos, ci lasă-te spre răstignire, ca să ai înviere și viață curată apoi și veșnic dulce, precum este scris de cei ce nu mai pot să moară.

O, fii ai Ierusalimului nou, învățați din Scripturi iubirea de Dumnezeu și curăția, fiilor. Fugiți de diavolul, ca să fugă și el de voi. Diavolul se face zână, dar zâna este vulpea cea prefăcută, și așa a pățit bietul Adam când femeia l-a tras spre moarte, iar când Domnul i-a ieșit în cale să-și spună durerea cea de la el și să-l întrebe de ce l-a părăsit pentru femeie, omul s-a supărat pe Domnul, Care a umblat la apucăturile lui ascunse în diavolul, și iată, de la început a făcut aceasta omul.

O, fugiți de femeie, fugiți voi, oameni creștini, fugiți de diavolul, care se face zână ca să vă tragă spre slăbiciunea cea urătoare de viață din cer în om, căci din această pricină nu pot oamenii să vină spre viață, nu pot nici împărații, nici argații, nu pot nici bogații, nici săracii să iasă de sub acest blestem, dar cei ce-L iubesc pe Domnul, aceia sunt cei ce pot aceasta, numai să fie adevărați în iubirea aceasta, căci cine este fariseu nu poate rămâne pe calea slavei Domnului și a sfinților Săi.

Eu, Doamne, am învățat de la Duhul Sfânt să Te cunosc, să Te urmez și să-Ți slujesc venirea și s-o mărturisesc oamenilor. Privesc lucrarea Ta cea de azi aici. O, e mare, Doamne, taina venirii Tale de acum, iar vâlul sub care ea stă este și mai tainic. O, de ar înțelege bine aceasta poporul cuvântului Tău, poporul cel adevărat între toți cei care-și zic fii ai acestui popor. O, de s-ar grăbi, de ar năvăli toți aceștia spre taina adevăraților fii ai acestui popor! Eu le amintesc lor de Duhul Sfânt, Doamne. Fără El lucrător peste ei nu vor putea ei să vadă ceea ce oamenii nu pot vedea sau înțelege, căci eu privesc și tot privesc calea Ta de azi, și puțini sunt pe ea cei cu lepădare de sine ca să-Ți poată ei ajuta după adevăr. Tu ești Cel lipsit de ajutor, de sprijin de pe pământ. Sunt mici și puține cuvintele mele și ale sfinților Tăi, cu care vii mereu și Te așezi în carte spre mărturie, Doamne.

O, binecuvântată este slava Ta de toți cei din cer, numai să găsească ea credință pentru ea pe pământ. Eu sunt ucenicul Tău. Lepădarea de sine este cea care face din creștini ucenici ai Tăi, sprijin Ție, Doamne, așa cum am fost eu. Aceasta le spun eu celor ce sunt și celor ce se știu popor al cuvântului Tău cel de azi. Amin.

— O, ucenicele botezător, e mare, e mare Dumnezeu, dar mari se vor și oamenii, și până la cer se suie dorințele lor, și mintea nu-i duce la altceva, căci duhul umilinței ei nu-l cunosc, nu-i știu aluatul și nici lucrarea. Oamenii nu caută iubirea, ci numai plăcerea. Iubirea însă îi caută pe ei și dă să-i scoată din lagărul minciunii vieții vremelnice. Cei ce n-au pe Domnul în ei se plictisesc mereu și caută mereu să-și umple golul inimii, și mereu sunt goi și mereu caută.

Cobor mereu la oameni și le aduc din cer hrană vie, cuvântul gurii Mele. O, de ar flămânzi ei după hrana aceasta! O, de ar gusta ei din masa Mea dulce! Mila Mea pentru om este mare. Vin din cer cuvânt pe pământ și sunt gata să-l călăuzesc pe om spre cer și spre mila Mea.

Fiilor, fiilor, ridicăm acum la cer cu tot întregul lui praznicul Bobotezei. Odihniți-vă acum de truda cea pentru Mine, și apoi ea așteaptă s-o luați iarăși pe umeri. O, fiți statornici pentru călătoria Mea cu voi. Rămâneți sub sarcinile Mele, fiilor. Eu sunt cu voi, Eu rămân cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

07/20-01-2018